

DUNAKESZI HELYTÖRTÉNETI SZEMLE

Dunakeszi - Alag Helyismereti Lapja

SZERKESZTŐSÉG: KÖLCSEY FERENC VÁROSI KÖNYVTÁR
DUNAKESZI, KOSSUTH LAJOS U. 6.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
CSOMA ATTILA ÉS LŐRINCZ RÓBERT

MEGJELNIK ÉVENTE HÁROMSZOR
KIADJA A KÖLCSEY FERENC VÁROSI KÖNYVTÁR

A Rév csárda és környéke

Régészeti leletek bizonyítják, hogy a Duna Horány és Dunakeszi közötti szakaszát már az ókorban is révátkelőnek használták. A Pannóniát meghódító rómaiak a 370-es években a folyó mindkét partjára erődöt építettek. Ezek amellett, hogy biztosították az átkelést, alkalmasak voltak kisebb hajók fogadására is. A kikötőerődök mindössze néhány évtizedig működtek, mivel a barbár betörések megszüntették a rómaiak uralmát a térségben. A honfoglalás idején feltételezhetően ismét átkelőként funkcionált a terület.

A középkorban már vámszedő hely is volt a dunakeszi rév. Az átkelésekből származó pénz felett elsősorban a váci püspök rendelkezett, de volt egy rövid időszak, amikor az összeg a település saját bevételét gyarapította. Az átkelő mellett, a folyóba betorkolló patakon valószínűleg már a középkorban is vízimalom működött. A török korban a település többször elnéptelenedett, a hagyomány szerint a lakosság Monostorra menekült át. A vármegyei regesztákból tudjuk, hogy az ország rész felszabadulása után a dunakeszi rév újra üzemelt. Csárda azonban csak jó három emberöltővel később, a XVIII. század derekán létesült az átkelő mellett. Mindez már a Gras-

salkovichok idejében történt, akik 1747-től három generáción keresztül voltak a falu földesurai. Azt valószínűsítjük, hogy még 1771 előtt, I. Grassalkovich Antal idején megépítették a Rév csárda épületét. Létesítése azt feltételezi, hogy az átkelőnek ekkortájt nagy forgalma lehetett, hiszen a csárdát – mivel kilométerekre esett az akkor lakott területektől – elsősorban az átutazók vették igénybe. A környéket az 1900-as helységnévtár még Horányi révátkelőnek nevezte, a napjainkban is használatos Révdülő elnevezés valószínűleg az 1920-as, 30-as években ragadhatott rá. Nem sokkal távolabb, a Csurgón vízimalom működött, amelyről az a településrész a Malomárok elnevezést kapta.

A csárda két évszázadon keresztül fontos szerepet játszott a környék életében, kiváló halételei miatt télen-nyáron sokan felkeresték. A hely csillagzata a múlt század közepén, a magántulajdonban lévő vendéglők eltűnésével kezdett hanyatlani. A lent közölt képet 1962 szilveszterén készítette Fekete György fotográfus. Az épület itt már erősen elhanyagolt állapotban van, de impozáns méretei még ekkor is jól kivehetők.

(a szerkesztők)

